

Et andet mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) henviser til sine bemærkninger vedrørende de enkelte lovforslag og vil i øvrigt redegøre for sin stilling ved deres 2. behandling.

Ad I. Forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster.

Arbejdsministeren har under forhandlingerne i udvalget stillet et ændringsforslag om en ny affattelse af lovforslagets § 3, stk. 3, 1. punktum, hvorved det tydeliggøres, at de i § 3, stk. 1, omtalte beløbsrammer på i alt 68 mill. kr. for 1963-64 ifølge stk. 3 for 1964-65 suppleres med yderligere beløbsrammer på i alt 139 mill. kr., således at den samlede beløbsramme for 1964-65 bliver 207 mill. kr. og den samlede beløbsramme for de 2 år tilsammen 275 mill. kr.

Ministerens har over for udvalget tilkendegivet, at denne forståelse af bestemmelsen har været lagt til grund ved samtlige de forhandlinger, der er gået forud for lovforslagets udarbejdelse, ligesom arbejdsministeriet har anset det for den eneste praktisk mulige fortolkning, jfr. herved udtrykket i bemærkningerne: „for den resterende del af forlængelsesperioden er der i stk. 3 fastsat yderligere beløbsrammer“. Denne opfattelse blev bekræftet ved en før lovens fremsættelse foretagen teknisk gennemgang med bistand fra arbejdsmarkedets hovedorganisationer.

Et flertal (socialdemokratiets og det radikale venstres medlemmer af udvalget) har fundet det hensigtsmæssigt, at det i lovforslagets § 5, stk. 2, omhandlede sagkyndige udvalg vedrørende en tillægspensionsordning udvides til også at omfatte 1 medlem udpeget af Fællesrepræsentationen for Danske Arbejdsleder- og Tekniske Funktionærforeninger. Dette er tiltrådt af arbejdsministeren.

Herefter indstiller flertallet lovforslaget til vedtagelse med såvel den af arbejdsministeren som den af flertallet foreslåede ændring.

Flertallet finder i øvrigt, at der ved lovforslaget er taget et skyldigt hensyn netop til de lavestlønnede, da lovforslagets § 3, stk. 1, giver udtryk for, at der af det anførte beløb på 68 mill. kr. skal finde en forhøjelse

sted af de i overenskomsterne fastsatte normalløn- og minimallønsatser (mindstelønsatser) samt af kvindernes dyrtidstillæg.

Forudsætningerne for disse forhøjelser er, at der ikke sker en almindelig forhøjelse af lønniveauet, hvilket arbejdsministeren under udvalgsbehandlingen har meddelt er accepteret af Landsorganisationen, De Samvirkende Fagforbund.

Der er fra alle sider givet udtryk for, at de lavestlønnede burde komme i betragtning ved denne overenskomstsituations afslutning, og der har fra enkelte sider været henvist til sociale tilskud, hvilket flertallet imidlertid har afvist ud fra den betragtning, at en så elementær omkostning som arbejdslønnen må bæres af produktionen. Det er ikke flertallets opfattelse, at et lavtlønstillæg vil sætte bevægelse i lønmassen, som det kunne være tilfældet, når der inden for de forskellige faggrænser gives stærkt varierende generelle løntillæg, som det netop har været tilfældet ved de seneste overenskomstafslutninger i 1958 og 1961.

Endelige bør det også bemærkes, at de samlede indkomstforhøjelser for begge overenskomstårene ligger inden for den ramme for forventede produktivitetsstigninger, som formandsskabet inden for Det økonomiske Råd har peget på som realisable.

Et mindretal (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker angående dette lovforslag at bemærke:

Et væsentligt spørgsmål, der har været drøftet i udvalget, er, med hvilket beløb købeeftenen forhøjes ved den forlængelse af overenskomsterne og de lønstigninger, forslaget medfører. En forhøjelse af købeeftenen sker i et marked, hvor købeeftenen i forvejen er for høj i forhold til produktionens størrelse, og den vil derfor skabe et yderligere pres med lønglidning og prisstigning til følge. Derfor er dette beløb afgørende for bedømmelsen af lovens virkninger, uanset hvad man kalder lønstigningerne. Da de i loven fastsatte stigninger for det udefinerede begreb „lavtlønnede“ må medføre en afsmi-ning opad, bl. a. fordi de arbejdere, der herved får højere timeløn, også ofte udfører akkordarbejde, må fortjenesten stige tilsvarende for at opretholde den nødvendige afstand imellem de to lønningsformer. Al